

[Finansministeren.]

bevillingsloven, medens beløbet ikke er større end knap 100 millioner, indeholder en stærk overdrivelse. Se, hvis det nu kun var i et enkelt tilfælde, en sådan overdrivelse fandt sted, gjorde det ikke så meget, men disse tal går videre i pressen, benyttes ivrigt dér og går således ud til landets borgere. Derigennem giver man disse en stærkt overdreven forestilling om, hvad der egentlig foregår. Det var baggrunden for min korrektion.

Jeg skal i øvrigt ikke forlænge diskussionen om udgiftsstigningen ret meget. Jeg vil kun sige til det ærede medlem i anledning af hans udtalelser i dag, at man kan diskutere, hvor meget udgifterne er steget, og hvor meget indtægterne er steget. Så vidt jeg forstod, var det ærede medlem ved at diskutere, hvor meget udgifterne i et bestemt år var steget i forhold til indtægterne i slutåret. Det har ikke så stor værdi. Det har egentlig heller ikke så stor mening at tale om udgifts- eller indtægtsstigning sådan ud i luften, som man så ofte går. På den måde får man en stigning, der også giver et overdrevent indtryk af, hvad der egentlig foregår, og særlig når man rejser det spørgsmål, som det ærede medlem er interesseret i at diskutere, nemlig om man kan sige, at staten har beslægtet en voldsomt stigende del af nationalindkomsten.

Hvis man vil føre denne diskussion, må man sætte enten udgifter eller indtægter i forhold til statens nationalindkomst. Gør man det f. eks. for indtægternes vedkommende — de er større end udgifterne, derfor tager jeg dem, så man ikke skal indvende, at jeg tager det mindste tal — viser det sig, at i vort udgangså 1953-54 var statens driftsindtægter i procent af bruttonationalproduktet 14,4 og i 1958-59 16, og jeg tror egentlig ikke, at de i forhold til nationalindkomsten bliver meget større i det kommende finansår. Dette er også en stigning, der er værd at diskutere, men den giver alligevel et langt mere beskedent udtryk for, hvad der er sket, end de store tal, det ærede medlem anførte.

Hvad folkepensionen angår, synes jeg også, det er, ligesom man vil diskutere to ting. Man kan diskutere, hvor stor udgiftsstigningen til forsørgelsen af de gamle i det

hele har været, og man kan diskutere, — og jeg tror i og for sig, det var det, der interesserede — i hvilket omfang denne stigning er blevet større som følge af, at vi har gennemført folkepensionen. Det er vel det sidste, der er relevant.

Det ærede medlem omtalte i denne forbindelse et par indlæg af direktør Kaj Christensen og mente, at mit svar her i salen den 4. d. m. indeholdt et svar til ham. Det gjorde det i og for sig også, men det var nu ikke et svar på, hvad direktøren skrev samme dag i Aftenberlingen, for det havde jeg ikke læst på det tidspunkt. Så er spørgsmålet, om det, jeg nu siger, er et svar til det, direktøren skriver i Berlingske Aftenavis i dag. Det kan man diskutere; det har jeg heller ikke læst, hvad man vel heller ikke kan forlange.

Det, jeg prøvede at påpege, var, at udgiftsstigningen som følge af folkepensionens gennemførelse er blevet 225 mill. kr. Derimod ønsker man øjensynlig at diskutere, hvor stor udgiftsstigningen er blevet i alt til de ældres forsørgelse. Det er klart, og det har alle måttet vide, at der ville komme udgiftsstigning ikke alene som følge af, at vi gennemførte folkepensionsloven, men også som følge af pristalsændringer og af, at der stadig bliver flere og flere ældre.

Med hensyn til det tredje spørgsmål, som det ærede medlem hr. Thestrup rejste i sit første indlæg, og som det ærede medlem nu ikke går længere ind på i henseende til selve tallene, men i henseende til sin argumentation, nemlig om statens indflydelse over erhvervslivet ifølge statens udlån, synes jeg, det har en vis betydning at se på, hvordan det er gået med de udlån til erhvervslivet, som det ærede medlem bygger sin argumentation på. Jeg gjorde opmærksom på, at i 1950-51, i hvert fald omkring 1950, var de samlede udlån 140 mill. kr. I 1954-55 var udlånene steget til 210 mill. kr., og i dag ligger de på omkring 200 mill. kr. Det, jeg sagde til det ærede medlem herom, var blot, at dette kunne ikke tages som udtryk for, at der i den socialdemokratiske mindretalsregerings tid eller under den regering, som jeg nu er medlem af, er sket en voldsom infiltration i erhvervslivet. Det er der heller ikke. Derfor har det ærede medlem også i dag forladt denne